

Peter Košak

STVARI NA MIZI

Na mizi kozarec vina, krajec kruha, trikotnik sira.
 Slika je ena; stvari pa več.
 Kar v očeh je eno,
 besede pomnožijo.
 Okus enega je v odvisnosti drugega.
 Pripada lakota mizi ali telesu?
 Žeja je stvar zemlje in oblakov.
 Lakota in žeja je v mislih razdeljena.
 Nebo ne šteje oblakov
 in misli je več kakor nožev.
 Nenehno sabljanje nožev slepi.
 Iščem ročaj vseh stvari.
 Vsa rezila so topa, stvari pa krhke.
 Pravzaprav bi lahko brez rezila.
 Je lakota radovedna, je žeja zgovorna?
 Ne vem!
 Kar miza podpira,
 želodec požira.
 Prebava sama sebe zabava.

KDAJ SE BO
VSE TO KONČALO

Kdaj se bo vse to končalo?
Ta sedež, ta smrtna obsodba,
ta vožnja, ta program, ti copatki v vrečki,
to predsedevanje,
to avionsko pismo z ozvočeno hrano,
ta kakofonična godba,
te programirane sanje?
Koliko bo vse skupaj stalo!?
(Pa bi lahko grel si podplatke ob pečki!)
Čemu ta polet v neznano:
s stevardesno damo in z varnostnim pasom?
Naj se potožim sosedu z nogavico čez ramo,
oblaku potožim z obupanim glasom?
Kam z vso to kramo
in z vsem tem špasom?
In kdaj se bo vse to končalo?
Mar naj izstopim na vlak, na neko drugo letalo?

VES DAN
HODIJO MIMO

Še vedno dihajo,
zravnani z ravnino,
vsako pomlad zahlipajo
našo grozo, našo zimo.

Naša mladost
žveči bilke človeških trav,
razpihan regrat svetlih glav.
Svet hodi mimo.

Vsako noč se množijo,
trezni pijanci,
stopajo iz okvirov hiš,
sopejo v žganem ilu.

Do jutra muzicirajo tisto
srhljivo žalostinko
o zaklanem ptiču,
nato ves dan hodijo mimo.

Vsak čas bojo spregovorili.
Ko bo čas odvil povelje

in bo noč prišla po svoje
in bo jutro zakrvavelo kot iz žile.

MEDKONTINENTALNO
RAZMIŠLJANJE

moje korenine so v antipodih,
gnezdo albatrosa moj skalp,
antene morskih ježkov so moje oči,
črni kabel med kontinenti moje črevo
do ust.

vzdih školjke na slušalki noči

NA
DRUGI STRANI
RAZGLEDNICE

Rodil sem se v Malvinih, oprostite, Falklandih,
na koncu vojne, sredi Evrope. Avstrijski
Kajzer je iz teh krajev
nabiral vojake – Turkom...
Danes sem v Avstraliji – sit...

Vsa Evropa nas je že sita.
Od Laponcev
uvažamo lopate
za naše snežne zamete
– krampe za grobove izdelujemo sami –
V Porurje izvažamo
meglo naših kotlin,
naše kisle vampe,
naše speleološke lampe
ter druge recepte.
V argentinske klavnice
smo izvozili mukanje
naše tradicije.
Ves svet nas je že sit.
Italijanom izvažamo
naše manekenke,
v Trstu pa kupujemo
kavo, perje in dokolenke,
testenine, kavbojke in piškote,
perilo, zavese in še kakšno zastavo.
Od Arabcev dobimo našo zelenjavo.
Od Japoncev uvažamo

potresne naprave,
izvažamo birokratsko opremo,
vseh vrst klopotcev
in kiklopske izjave.
Z našo, nam prirojeno vnemo
razkazujemo svetu
naše jame, naše daljave,
naše vrtače, naše udomačene klopotače...
naše koline, naše starinske frače...
naše priljubljene igrače,
naše seizmogramе,
– vse, kar se po svetu dogaja,
takoј tudi zvemo –
in ves svet krvavi za naše
samoiniciativne rane.
– Ves svet nas je že sit.
Iz Amerike uvažamo vse:
naše strahote in
vse, kar zastonj dobimo;
izvažamo kapitalistične obresti in
našo klimo in
kakšno odvečno steklenico ritoznojčana pa
še kakšno garnituro pohištva ter
rezervne vzmeti med galanterijo
naše suhe robe med usnjem denarnic.
– Ves svet nas je že sit.
V Avstralijo izvažamo
naše zdravilne čaje in mineralne vode,
našo skrb za kulturo,
uvažamo pa volno za naše tekstilne šale
in naše samoupravne ovce.
Delam križe čez naše sode.